

Arrest

nr. 204 938 van 6 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2012 heeft verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 25 april 2012 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een

beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus genomen dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 7 september 2012 bevestigd werd.

Op 16 mei 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) betekend.

Op 14 juni 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 mei 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 5 oktober 2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) betekend.

Op 23 juli 2013 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Zij werd tevens betrapt op zwartwerk.

Op 23 juli 2013 werd een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan verzoekster betekend.

Op 8 juni 2014 is verzoekster vrijwillig teruggekeerd naar Grozny. Volgens haar verklaring is verzoekster op 5 juni 2017 het Rijk opnieuw binnengekomen.

Op 15 december 2017 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Uit de Europese Visadatabank blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Franse Diplomatieke post in Moskou. Aan verzoekster werd een visum kort verblijf (type C) afgeleverd geldig voor meerdere inreizen en een verblijf van 90 dagen in de periode van 5 juni 2017 tot 1 december 2017.

Op 5 maart 2018 werd een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten die op 16 mei 2018 instemden met de overname van verzoekster op grond van art. 12, §4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 31 mei 2018 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Betrokkene verklaarde op 06.07.2017 in België te zijn aangekomen. Op 06.12.2017 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte haar intentie kenbaar dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd door de DVZ in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 15.12.2017 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de Dienst Vreemdelingenzaken geregistreerd werd op 15.12.2017. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Beno-Yurt op 08.06.1986 en over het staatsburgerschap van de Russische Federatie te beschikken. Een controle van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel en de Europese visadatabank toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Franse diplomatieke post in Moskou, Russische Federatie en dat de Franse autoriteiten een visum type C, kort verblijf, aan betrokkene hebben afgeleverd geldig voor meerdere inreizen en voor een verblijf van negentig dagen in de periode 05.06.2017 tot 01.12.2017. De Franse autoriteiten hebben op datum van 16.05.2018 een akkoord tot overname gegeven voor betrokkene.

Betrokkene verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op de DVZ van 23.01.2018 dat dit haar tweede verzoek om internationale bescherming in België is. Betrokkene verklaarde dat ze een eerste verzoek om internationale bescherming in België indiende in maart 2012 en dat dit verzoek eveneens in 2012 werd afgewezen. Betrokkene verklaarde verder dat ze in mei 2014 via IOM vanuit Brussel via Moskou terugkeerde naar Tsjetsjenië. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 06.06.2017 vanuit

Mazdok in de Russische deelrepubliek Tsjetsjenië per taxi met haar reispas en met een visum van het Frans consulaat in Moskou naar Minvody reisde vanwaar ze per vliegtuig naar Moskou reisde. Vanuit Moskou zou betrokkene vervolgens per vliegtuig naar Parijs in Frankrijk zijn gereisd waar ze op 05.07.2017 zou zijn aangekomen. Eén dag later zou betrokkene vanuit Parijs per taxi naar Gent in België gereisd zijn waar ze op 06.07.2017 zou zijn aangekomen. Op 06.12.2017 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte haar intentie kenbaar dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd door de DVZ in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 15.12.2017 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de DVZ geregistreerd werd op 15.12.2017. Betrokkene legde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming een origineel Russisch binnenlands paspoort neer en een originele Russische reispas voorzien van een Frans Schengenvisum waarvan het toegestane verblijf, met name negentig dagen, op 06.12.2017 verstreken was.

Vooreerst dient met betrekking tot het administratief dossier van betrokkene te worden opgemerkt dat betrokkene in België effectief een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 07.03.2012. Inzake dit verzoek om internationale bescherming nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25.04.2012 de beslissing om betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het door betrokkene tegen deze beslissing ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder: RVV) werd op 07.09.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De door betrokkene op 15.05.2012 per aangetekend schrijven aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werd op 16.12.2012 afgewezen omdat het verzoek onontvankelijk was. Op 23.07.2013 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betekend. Uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 08.06.2014 het grondgebied verlaten heeft en vrijwillig terugkeerde naar de Russische Federatie met bestemming Grozny en betrokkene aldus het grondgebied van de Lidstaten verlaten heeft. Op 06.12.2017 bood betrokkene zich aan op de DVZ en haar intentie kenbaar dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd door de DVZ in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 15.12.2017 diende betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk door de Dienst Vreemdelingenzaken geregistreerd werd op 15.12.2017.

Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene op 08.06.2014 het grondgebied van de Lidstaten verlaten heeft en met IOM terugkeerde naar de Russische Federatie met bestemming Grozny en overwegende dat uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een visumaanvraag werden genomen op de Franse Diplomatieke post in Moskou, Russische Federatie en dat de Franse autoriteiten een visum type C, kort verblijf, aan betrokkene hebben afgeleverd geldig voor meerdere inreizen en een verblijf van negentig dagen in de periode van 05.06.2017 tot 01.12.2017 en rekening houdende dat betrokkene verklaarde dat ze legaal met haar eigen paspoort vanuit Mazdok in de Russische deelrepubliek Tsjetsjenië via Minvody, Moskou en Parijs naar Gent reisde en rekening houdende dat de maximale verblijfsduur van het Franse visum op 06.12.2017 verstreken was, werd op basis van het voorgaande voor betrokkene op basis van art. 12§4 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) een overnameverzoek overgemaakt aan de Franse autoriteiten. De Franse autoriteiten hebben op datum van 16.05.2018 een akkoord tot overname gegeven voor betrokkene op basis van art. 12§4 van de Dublin-III-Verordening. De Franse autoriteiten erkennen hiermee expliciet dat zij de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon

die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Frankrijk en vooraleer in het kader van haar verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke Lidstaat, in casu Frankrijk, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene met betrekking tot Frankrijk dat zij geen bezwaren heeft tegen een overdracht aan Frankrijk maar dat haar beste vriendin in België woont en dat ze in Frankrijk niemand kent (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling aanhaalt die een verzet tegen een overdracht naar Frankrijk zouden kunnen rechtvaardigen. De verklaring van betrokkene dat haar beste vriendin in België woont en dat ze in Frankrijk niemand kent, kan evenmin beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat haar beste vriendin in België verblijft en ze in Frankrijk niemand kent, dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar ze een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat haar beste vriendin er verblijft en ze in de andere Lidstaat niemand kent, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Frankrijk (Claire Salignat e.a, "National Country Report France", AIDA – Asylum Information Database, last updated 28.02.2018; Amnesty International, "Amnesty International Report 2016/17 The State of the World's Human Rights: France", publicatie 2017; Amnesty International, "Amnesty International Report 2017/18: The State of the World's Human Rights: France", publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2016 – France", US Department of State, publicatie 2017 ; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - France", US Department of State, publicatie 2018) blijkt dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Frankrijk of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin- Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin

publicaties van het UNHCR Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Frankrijk momenteel een hogere instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na haar overdracht aan de Franse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Franse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Frankrijk en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C- 411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of

vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Frankrijk zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Frankrijk te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Frankrijk er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Franse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op de DVZ van 23.01.2018 met betrekking tot familieleden in België of Europa dat zij geen familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 23.01.2018 dat ze hier een jeugdvriendin heeft die haar wilde helpen (DVZ vraag 31). Wat betreft deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat ze er een jeugdvriendin heeft die haar wilde helpen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar persoonlijk onderhoud op de DVZ van 23.01.2018 ze problemen met haar geheugen heeft sinds een operatie aan de galblaas (DVZ, vraag 33). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze problemen zou hebben met haar geheugen sinds een operatie aan de galblaas, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn. Het wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat het dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is volgens

haar verklaringen vanuit Mazdok in de Tsjetsjenië per taxi naar Minvody gereisd vanwaar ze per vliegtuig naar Moskou reisde en vervolgens vanuit Moskou per vliegtuig verder reisde naar Parijs in Frankrijk om vervolgens vanuit Parijs per taxi naar Gent te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Frankrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Frankrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 12§4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk waar zij aan de bevoegde Franse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Bordeaux – Mérignac waarna zij zich dient aan te bieden bij de “préfecture de Gironde”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

“- art. 21.1 van de Dublin III-Verordening;

- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- art. 2 VWEU;

- art. 3 EVRM;

- het vertrouwensbeginsel.”

Verzoeker betoogt in essentie dat de bestreden beslissing enkel stelt dat Frankrijk op 16 mei 2018 akkoord was tot overname terwijl teneinde na te gaan of de termijnen van artikel 21.1 van de Dublin III-Verordening gerespecteerd zijn, hij twee data dient te weten namelijk de datum wanneer er een Eurodac-treffer werd gevonden en de datum wanneer er een verzoek tot overname werd gevraagd aan Frankrijk. Derhalve is, zo vervolgt verzoeker, de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld van een schending van de formele motiveringsplicht. Verzoeker stelt voorts dat de verwerende partij niet binnen de drie maanden om overname heeft verzocht. Het verzoek om internationale bescherming dateert immers van 6 december 2017, de laatste dag dat België Frankrijk om een overname kon vragen was aldus 6 maart 2018. Verzoeker benadrukt tot slot dat haar grondrechten, meer bepaald artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, werden geschaad aangezien zij niet heeft kunnen nagaan of de termijnen

van artikel 21.1 van de Dublin III-Verordening gerespecteerd zijn en zij de wettigheid van de genomen beslissing niet heeft kunnen onderzoeken.

2.3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RVS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet.

In de mate dat de verzoekende partij de formele motiveringsplicht geschonden acht omdat de bestreden beslissing niet zou vermelden wanneer er een Eurodac-treffer werd gevonden en wanneer er een verzoek tot overname werd gevraagd aan Frankrijk kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat Dublin III-Verordening in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris nergens voorziet om uitdrukkelijk te motiveren met betrekking tot de naleving van de in art. 21.1 Dublin III-Verordening voorziene termijnen.

De vaststelling dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat Frankrijk op 16 mei 2018 heeft ingestemd met de overname van verzoekende partij impliceert bovendien dat de in artikel 21.1 van de Dublin III-Verordening voorziene termijnen werden gerespecteerd. In geval van niet-naleving van de voormelde termijnen, was België immers de voor het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij verantwoordelijke lidstaat geworden en zou Frankrijk zich evident niet akkoord verklaard hebben met een overname van verzoekende partij.

De verwerende partij merkt in haar nota nog terecht op dat het verzoekende partij ook steeds vrijstaat om een verzoek tot inzage van het administratief dossier in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* blijkt niet dat verzoekende partij daartoe initiatief heeft genomen.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, zij niet op 6 december maar wel op 15 december 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zoals blijkt uit de bijlage 26 die haar op die datum werd afgeleverd.

Verzoeksters verblijfshistoriek werd vervolgens achterhaald niet op basis van het Eurodac-systeem zoals verzoekende partij ten onrechte aanhaalt doch wel op basis van het Visuminformatiesysteem (VIS). Hieruit bleek dat zij een visum had aangevraagd voor Frankrijk en dit visum werd haar op 5 juni 2017, geldig tot 1 december 2017, door de Franse autoriteiten toegekend. Het betrof een Schengenvisum voor een verblijf van 90 dagen.

Artikel 21.1 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"1. De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.

Niettegenstaande de eerste alinea wordt, in het geval van een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 het verzoek uiterlijk twee maanden na ontvangst van de treffer toegezonden overeenkomstig artikel 15, lid 2, van die verordening. Indien er binnen de in de eerste en tweede alinea vastgelegde termijnen geen verzoek tot overname van de verzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan."

Aangezien de resultaten van het onderzoek werden bekomen op basis van nazicht van het VIS diende de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig art. 21.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening een overnameverzoek aan Frankrijk te richten binnen een termijn van 3 maanden na de indiening van het verzoek door verzoekende partij.

Aangezien verzoekende partij op 15 december 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de gemachtigde van de Staatssecretaris op 5 maart 2018 een overnameverzoek aan Frankrijk heeft gericht, kan niet worden betwist dat dit verzoek binnen de te respecteren termijn geschiedde en vervolgens ook tijdig, binnen de 2 maanden na het verzoek (art. 22 Dublin III-Verordening), door Frankrijk werd beantwoord.

2.3.2.3. In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat haar grondrechten zullen geschaad worden bij een onwettige verwijdering naar Frankrijk. Verzoekster verwijst vervolgens naar artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 2 van het Verdrag van de Europese Unie.

2.3.2.4. Wat betreft de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden verwezen naar wat supra werd uiteengezet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer*" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen aangebracht door verzoekende partij heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Frankrijk.

In haar nota vat de verwerende partij deze elementen als volgt samen:

“- er is een gemeenschappelijk Europees asielstelsel. Er bestaat dan ook een wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten;

- zowel de conventie van Genève als het EVRM voeren het principe van non-refoulement aan;

- op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Frankrijk blijkt dat men niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 EVRM;

- het UNHCR heeft geen rapporten gepubliceerd waarin het stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk behandeld worden in de zin van art. 3 EVRM of art. 4 Europees Handvest;

- er zijn evenmin publicaties waarin het UNHCR oproep om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Frankrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Franse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen er onmenselijk behandeld worden in de zin van art. 3 EVRM of art. 4 Europees Handvest;

- er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang,

gezondheidszorg en juridische bijstand in de Franse procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Franse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn;

- er kan geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Franse autoriteiten op het leven, de vrijheid of fysieke integriteit van verzoekende partij worden vastgesteld;*
- verzoekster legt geen enkel medisch document voor dat staat dat zij, zoals zij beweert, problemen zou hebben met haar geheugen sinds een operatie aan de galblaas;*
- verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn;*
- verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om te reizen;*
- er zijn geen elementen om te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van verzoeker een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van art. 3 EVRM of art. 4 van het EU Handvest;*
- ...”*

De gemachtigde van de staatssecretaris hield vervolgens ook nog rekening met tal van rapporten alsook met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie om te besluiten dat verzoekende partij door een overdracht aan Frankrijk geen reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op art. 3 EVRM of art. 4 van het Handvest.

De bestreden beslissing verwees hiervoor onder meer naar volgende rapporten:

- het AIDA-rapport (up to date tot 28.02.2018);
- Amnesty International Report 2016/17;
- Country Reports on Human Rights Practices for 2016;
- Country Reports on Human Rights Practices for 2017.

Tot slot verklaarde verzoekster nog met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke Lidstaat, *in casu* Frankrijk, zouden kunnen rechtvaardigen, dat zij geen bezwaren heeft tegen een overdracht aan Frankrijk maar dat haar beste vriendin in België woont en dat ze in Frankrijk niemand kent.

Verzoekende partij beperkt zich tot een strikt theoretisch betoog waarin zij verder niet ingaat op de bevindingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris noch op de door hem geanalyseerde bronnen. Verzoekende partij laat na om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haar hoofdte een reëel risico is om slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. VAN ISACKER